

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

Aquest número 15 cèntims per tot arreu

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon núm. 18692.—BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1,50.—ESTRANGER, 2,50 pessetes

Petita odissea

MORT

Entrem a la delegació de Policia del carrer d'Ortigosa.

Un agent de la Brigada Social ens acompanya.

Sense solemnitat de cap mena, fa l'"entrega" dels captius als guàrdies de servei:

—Aquests van incomunicats.

Aquests som jo i Pere Sádaba.

Ens escorcollen. Ens buiden l'americana, l'armilla, i ens baixen al calabós.

Són dos quarts de deu del vespre.

La cripta o caixa de morts on ens han encabit no és gens confortable. Una bombeta elèctrica riu al sostre macabrament entre teranyines.

No hi ha més mobles que un banc de fusta greixós i una porta de ferro rovellat encastada a la paret i que fa de llit dels quinzenaris.

—No ens hi encaparrarem gens. Aviat tindrem companyia.

De moment, la que es presenta, pica basant. Amb ella no hi volem diàleg i fem una mica de "footing".

Les deu. Les onze. Femem, passem i filosofem inlassables. Del cos de guàrdia ve soroll de bronca, remor de roncs, de renecs i de mongetes mal païdes.

Dringueig de claus. Què?... Res. Trinxeiraires, dones de la vida, un alcohòlic. Dos o tres nínxols més que s'omplen, que hi porten "fiambres".

Jo em pelo de fred, i Sádaba em tira al damunt el seu abric.

Passa temps, qui sap quant temps... El banc de roure i el llit de ferro se'ns claven a les costelles.

A la matinada demanem quelcom calent, i ens ho serveixen. El mossò de la taverna fa jocs malabars amb els números:

—Trenta de pa, pela de la truita, seixanta del postre, tres pàfies i mitja tot plegat i bon profit!

El compte, si bé us ho mireu, no pot ésser més clar, més rodó. Jo pago i callo. Quin remei?...

Crido al guàrdia, formulo una protesta en termes completament antiparlamentaris: antiacadèmics. Però com si res.

Penso que val més tirar-s'ho tot a l'es-

quena, i torno filosòficament als exercicis peripatètics, a llegir els versicles de les parets.

Tenim ganes de fer barrila, i piquem de mans.

—Què voleu?

Seiem i dormim a terra. Un diari fa de matalàs. Hores. Més hores.

ANGEL SAMBLANCAT

Pensaments del poble

De què podriem parlar, lector amic? No us sembla que hi ha temes prou temptadors per suggerir fets viscuts recentment? El pensament s'enlaira com els estels rutilants en mig d'una nit exacerbada. El nostre impuls copsa modalitats empíriques que romanen en l'inèdit a causa d'una imposició ritmada a les fondalades oficials. La nostra ploma no pot dibuixar amb plena llibertat les figures de bronze que han alçat tot un

mirador de lleis cíviques; tampoc no li és permès acusar les consciències impúdiques que han gravitat a desdir dintre el bagatge de les aspiracions populars.

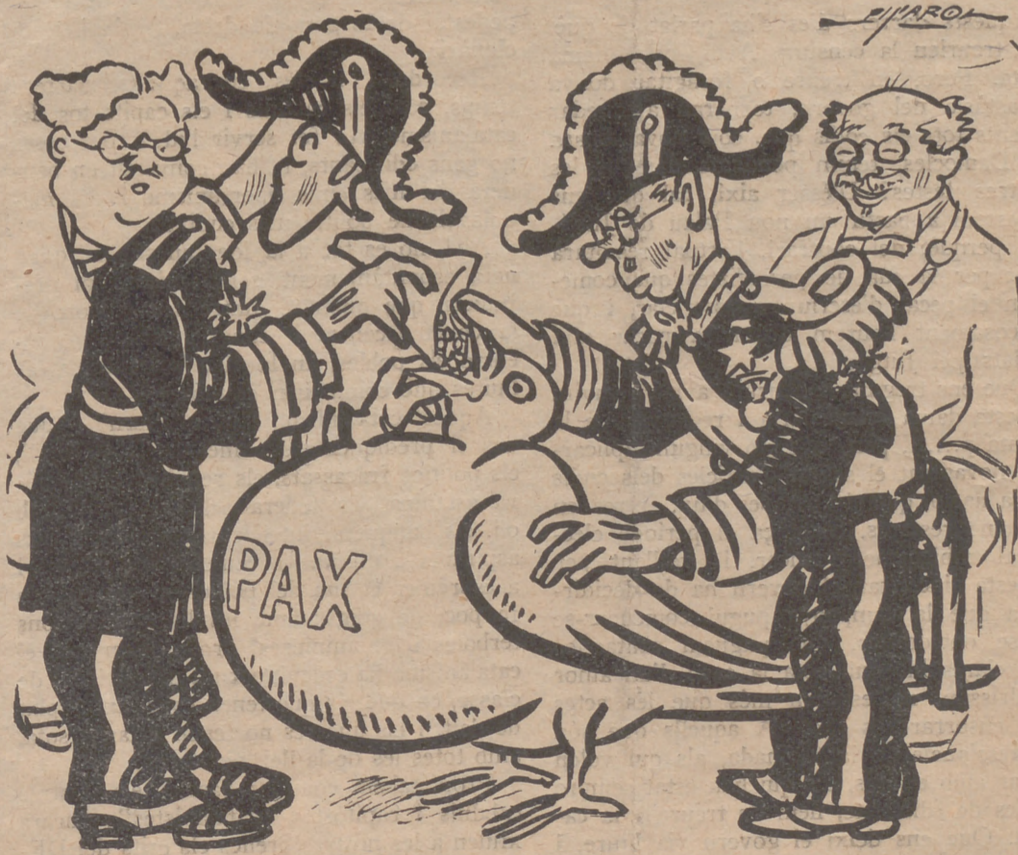
Si cristallitzar una concepció reconeguda, si comparar dues fórmules en pugna en l'assoliment de la superació de la més vident, si orientar el poble per la voluntat dels seus instints i de la seva història, comporten conseqüències governamentals, tant-se-val arribar a una conclusió zoològica que no pot tenir cabuda dintre aquestes ratlles.

Hi ha homes que viuen perquè respiren. Altres que viuen per respirar. Els més, ni viuen ni respiren. Guaiten. Les guspises visuals es tergiversen quan la ment no recapta un sentit comú o un elemental factor de discreció. Els d'aquest grup, quan compten un element de força, com el cel compta amb les pluges i els llamps sinistres, malmeten els instints i es capbussen dintre el ferro inert dels cossos mecànics. Aleshores, aquells objectes han pres l'ànima humana i

enderroquen els ideals creats per la humanitat. La bellesa que suscita la collectivitat, amb llurs subtileses puixants, es veu submergida per l'aplom infecte dels que esgrimeixen l'acer de l'excepció. La sang d'uns patriotes tenen el color magnífic de la puresa. Malauradament, molta sang vesada confirma el pretext de noves represions. Sembla com si l'escalf d'aquest matís esperoni la sang viva de les venes, d'unes venes inflades per la difamació i l'escarni, d'unes venes, que més que sang, porten la virulència mortal. Les baixes passions han estat sempre l'arma homicida amb la qual s'han valgut els consellers d'unes doctrines rebutjades per una majoria selecta, en les seves funcions de suprema reintegració al laboratori depurador.

Si el treball honora els homes, la ideologia els encimbellia. Si el menjar manté les forces, la lluita les perpetua. Treballar i menjar, però, solament per satisfer unes necessitats imprescindibles, poca transcendència tindrà la data del naixement. Si l'esbarjo alleugereix l'esperit de preocupacions quotidianes, bé estarà el seu usatge. Però cal tenir en compte que la despreocupació que ens dona l'esbarjo serà fictícia, si al nostre entorn es van desengrunant les llibertats i van desentonant les pautes del progrés. Un poble no pot riure, si la seva història plora. Les llàgrimes del dolor són com la humitat de les parets. L'agror que puja a les nostres gorges l'hem d'escopir; no amb estridències ni amb pedanteria. Les abelles, per fer la mel, l'han de capturar. No totes les flors són bones per fer mel. Les roses també punxen, i als boscos hi han abims. Cal conèixer el terreny i els seus gems més florits.

Lector amic: si tu creus que la meditació controla els actes, medita. Fes un resum de l'univers i dels seus homes. Si mai has cregut amb el Cenacle de Judea, fes-ne una tribuna de llibertat i la compares amb les tribunes que avui regeixen per engarjolar els homes. Dintre de les capelles fosques del dolor, jauen homes bastant més dignes que els tècnics que intenten restaurar normes caduques. Cambó és un tècnic del dinar. Mai no ho serà de la llibertat i de la justícia.

La coloma de la pau

—Quant més bé l'atiparem, més de gust la menjarem.

JOAN VALLESPINÓS

AUCA DEL NOI FRANCISQUET VIU COM UN ESMOLET

Recièn nacido este nano,
ya demostró ser un mano.

Xarrupava la m.....
dejándola exhausta a...

Ya crecido, demostró
sus dotes de grimpadó.

Estudió para abogado,
oficio de hombre avisado

Celebra un día una asamblea,
y encima de ella se m...

Por tan plausible razón
es ministro de ocasión.

Y un ministro, ¡vive dios!
que vale, lo menos, dos.

Y como el niño no es manco
arrempuja cierto banco.

El "Diario Oficial" diu...

El "Diario Oficial" del Ministerio de l'E-xèrcit publica un decret separant del servei actiu de l'exèrcit i deixant en qualitat de disponibles governatius els següents militars subjectes a procés:

Comandants

D'infanteria: Julià Rubio i Josep Mazas.
D'intendència: Ignasi Hidalgo Climent.
D'enginyers: Carles Roca.
D'artilleria: Angel Pastor.

Capitans

De cavalleria: Fèlix Sampil.
D'infanteria: Agustí Sans, Servand Meana, Alfred Tourné, Eugeni Jack, Carles Tourné, Josep Jacome, Pere Fuentes i Virgili Leret.
D'artilleria: Artur Menéndez López i Josep de la Roquetté.
D'enginyers: Artur González Gil de Santibañez.

Tinents

De cavalleria: Joaquim Mellado i Joaquim Collar.
D'infanteria: Agustí Gobart i Santiago Sampil.

D'enginyers: Josep Menéndez Alvarez.
Farmacèutic segon: Lluís Gálvez.

Alferes de la reserva

D'enginyers: Josep Maria Valle.
D'infanteria: Lluís Besonia.
De cavalleria: Lluís Iglésias.

Tots aquests oficials servien en el cos d'aviació.

PRAT DEL LLOBREGAT

CASAL CATALA

Pot apuntar-se un altre èxit el Conjunt Escènic d'aquesta entitat amb la festa de teatre de diumenge passat.

Si el dia de Sant Esteve el venerable Rusiñol, en l'homenatge de què fou objecte, escoltava personalment les càlides ovacions de tot el Casal; amb quin dolç somriure no ho hauria fet el també venerable Ignasi Iglésias en escoltar les mateixes manifestacions de simpatia i compenetració del Casal amb la seva obra.

Posaren en escena l'elenc artístic del Casal i en honor del Director del mateix, En Francesc Figuerola, "Les garses", que fou interpretat amb molta cura i amb veritable

devoció, delectant l'auditori que omplena de gom a gom el saló d'espectacles, i elogiant amb forts aplaudiments les situacions que conté l'obra.

Fou llegida, en un dels intermedis del drama, una sentidíssima carta de la respectable dama Na Emilia Viñas—vídua d'Ignasi Iglésias—agraint la deferència envers del que fou gran amic del Prat, i finalitzà la festa amb un parlament d'En Figuerola, qui en oir que l'auditori aclamava els aficionats artistes i el seu Director, digué, entre altres coses, que recollia les demostracions i aplaudiments del públic perquè, juntant-ho amb la ferma voluntat de la Companyia, en volia fer una toia de flors per cobrir la tomba del que fou gran poeta i dramaturg Ignasi Iglésias.

BALSARENY

El nostre Centre Recreatiu i Instructiu es troba en possessió d'elements addictes a la passada Dictadura. Ja no és el Casal fundat per obrers d'ideals democràtics. Es un cau de caciquisme. Ací s'hi reuneixen tots els dictadoretos locals, i, tenint per cap l'ex-delegat pupí, l'actual conserge, es burlen dels estatuts i fan cas omís de les protestes dels socis, que, si volen fer valer els seus drets, ni són escoltats ni ben vistos per cap d'ells.

Es hora que els qui sentim l'ideal dels germans que fundaren aquesta casa, ens apleguem i fem acatar els reglaments que ignominiosament han estat trepitjats. Formem el front únic, amics, i ja veureu com molt aviat aquesta camarilla d'oportunistes pleguen el ram i torna a ésser el Centre Recreatiu i Instructiu el casal dels nostres ideals.

SOLSONA

Som un poble ric. Ric per tots els conceptes. Una prova del què diem n'és que algunes persones que abans no tenien una pesseta, treballant en certs llocs, han pogut comprar-se finques i tenen bons capitals als Bancs.

Motius? L'estalvi?—preguntareu—. Ca! Els nostres amos. A Solsona tenim uns amos més bons que un troç de pa batejat. Permeten fer diners als seus obrers. La qual cosa demostra que els amos són molt humanitaris, car deixen fer-se rics als obrers sense explotar-los gaire. Total, els fan treballar de deu a dotze hores diàries i els donen de dues fins a set pessetes de jornal. Ara, que, això sí, quan ve el delegat del Treball l'obliguen a dir que treballa vuit hores només i fan plegar els menors i paren maquinària i l'embruten de terra i pols i treuen peces per no pagar matrícula. Veritat, lector, que l'obrer, millors condicions que les de Solsona, no les trobarà ni a Rússia? I encara hi ha qui es queixa: n'hi ha un que per voler demanar vuit pessetes, fa nou mesos que està en vaga... i els que hi estarà.

En pocs dies s'esgotà la primera edició de "Nueva Creación", obra del malaguanyat Fermí Galan, afusellat a Osca.

Voldríem saber per què no surt la segona edició. Voldríem saber què o qui ho priva.

E. I. (Palamós).—Vol fer la mercè de deixar-nos tranquils? Res del que envia no pot publicar-se, ni estem d'acord amb la forma que ho interpreta.

M. H.—Més que mai!

M. V.—La censura no ho va autoritzar, i guardar-ho és impossible, perquè hauria passat l'oportunitat.

Crític.—Crític dels seus mateixos articles? Això és nou. Doncs, mimi, nosaltres no tenim pas manies. Va al cove. Ens hem convertit en crítics del Crític.

X. (Sant Feliu).—Injúries, no, hem dit.

Granollerí.—Ateneu-vos en absolut a l'avis que hem publicat, i serem amics.

Tomàs.—Com us va provar el Sant? A ben segur que millor que a nosaltres el vostre article.

T. B. O.—Altra vegada? Ja vàrem dir-vos que no hi ha qui ens aixequi la camisa.

A. M. (Tortosa).—Sobretot curt i escrit a una sola cara de paper.

V. T. (Girona).—Serà publicat si us ajusteu a les condicions del setmanari.

M. J. P.—Va. Podeu enviar-ne d'altres.

Un vell soci (Solsona).—Vàrem fer una crida, demanant coses d'interès general. Però vós us endinseu en l'atac personal, i així no serem amics. Feu altres coses.

E. P.—Tingueu en compte que l'excés d'original d'actualitat ens priva de complir la paraula que mantes vegades donem.

R. M. (Blanes).—Per nosaltres, anirà. Veurem si els altres són del mateix parer.

A. B. R.—Voleu dir que sabeu ben bé el que heu escrit? Perquè nosaltres encara no ho hem entès.

S. M.—Molt llarg, però procurarem inserir-ho.

E. I. (Palamós).—No pot anar, senyoreta.

J. M.—Seguiu enviant. Vós ho feu bé.

J. R. P. (Balsareny).—Un xic escurçada, anirà.

T. J. (Barbarà).—Si fos més curt i no s'hagués de corregir tant, potser ho hauríem publicat.

A. C. (Salt).—Torneu-ho a enviar sense diàleg i puntualitzant més. Mirarem de complaure-us.

F. M. (Solsona).—Arreglada, anirà.

Als nostres corresponsals

CAL QUE US ADVERTIM UNA COSA BEN IMPORTANT. MANTES VEGADES HAUREU LLEGIT EN LA SECCIÓ DE "CORRESPONDENCIA" DE "LA CAMPANA DE GRACIA", QUE US ACCEPTEM ELS ARTICLES QUE TENIU A BE ENVIAR-NOS, I QUE ES PUBLICARAN.

I DESPRÉS, NO ELS VEIEU PUBLICATS, NO ARRIBEN A PUBLICAR-SE.

PENSEU QUE AIXÓ ES DEGUT A CAUSES ALIENES A LA NOSTRA VOLUNTAT.

Imp. LA CAMPANA. -- Om, 8. -- Barcelona

"LA CAMPANA DE GRACIA"

TÉ OBERTES LES SEVES PAGINES A TOTS AQUELLS AMICS SEUS DELS POBLES QUE ENS VULGUIN CONTAR ELS SEUS NEGUIES, LES SEVES INQUIETUDS, ELS SEUS ANHELS.

CONVÉ QUE NO MENYSPREEU AQUESTA ARMA. MOLTES INTRIGUES MOLTS TORTS, MOLTES INJUSTÍCIES ES COMETEN ALS POBLES I MOREN EN EL SILENCI. CASTIGUEM AMB L'ESCANDOL DE LES NOSTRES BATALLADES.

COLLABOREU EN AQUESTA OBRA DE CIVILITAT QUE ÉS, EN EL NOSTRE PERIÒDIC, LA SECCIÓ DE "CARTES DE FORA". NO FEU, PERÒ, SERVIR AQUESTA ARMA COM ARMA DE VENJANÇA. TINGUEU SEMPRE UN CLAR SENTIT DE JUSTICIA!